

Hồi 124

Thần Ni Giải Nạn

Một bóng xám từ ngoài cửa miếu từ từ hiện ra.

Người vừa xuất hiện là một lão ni mặc áo lam, mặt mày lạnh đến nỗi khiến người trông thấy cái nhìn thứ nhất sẽ không dám nhìn tiếp nữa, nhưng vì bà ta xuất hiện một cách bất ngờ, nên mọi người không thể chẳng nhìn, nếu chẳng phải bà ta đang cất bước di chuyển, mọi người sẽ cho rằng đây là một pho tượng điêu khắc chẳng có sinh mạng.

Chỗn thiên hạ này lại có một con người mặt lạnh lùng đến thế và không hề có chút sinh khí được ư?

Sau lưng lão ni lại có một nữ ni trẻ tuổi, mặt mày rất xinh đẹp, nhưng vẫn lạnh lùng không kém với gương mặt lão ni.

Hai ni cô một lão, một trẻ từ từ bước tới giữa hiên trường và đứng nghiêm tại đó.

Trần Gia Lân lấy làm xúc động mãnh liệt, hấn nhận ra lão ni này chính là thầy trụ trì Tuyệt Thế am trên núi Cửu Lĩnh sơn, còn thiếu ni nọ là truyền nhân của lão.

Ánh mắt sắc bén như gươm của lão ni từ từ quét nhìn hiên trường một vòng, sau đó dừng tại gương mặt Trần Gia Lân.

Trần Gia Lân rung mình rợn tóc gáy, hấn không thể giả đồ chẳng nhận ra lão, thế rồi hấn chấp tay hành lễ nói:

- Đạo này lão tiền bối vẫn khỏe chứ?

Lão ni không trả lời cũng chẳng hoàn lễ, cứ chăm chăm nhìn vào mặt Trần Gia Lân không hề chớp mắt cái nào hết. Gương mặt lạnh như băng tuyết đã thay đổi, da mặt sần lại đang co rút, hình như ánh mắt sáng lạnh cũng trở nên ấm lại, trong bóng chốc đã biến thành một đôi nhãn thần vừa nghiêm trang vừa nhân từ.

Nhãn thần này chỉ thích hợp xuất hiện trên gương mặt của một bà mẹ hiền mà thôi.

Trần Gia Lân định chuyển ánh mắt sang nơi khác, thế nhưng như bị một oai lực vô hình thu hút cầm giữ lại, không thể nào nhìn ra nơi khác được cả.

“Tại sao bà ta lại nhìn mình như thế?”

Có tiếng than thở cực nhỏ ngoại trừ chỉ có Trần Gia Lân cảm giác qua đôi môi khẽ mấp máy của bà ta, ngoài ra không có bất cứ một ai nghe thấy hết. Cuối cùng ánh mắt của lão đã dời đi nơi khác, nhưng thật lạ lùng, khi ánh mắt bà ta thoát rời khỏi gương mặt Trần Gia Lân, lập tức lại trở nên lạnh lùng ngay.

Bầu không khí tại hiện trường im phăng phắc chẳng hề nghe thấy mảy may tiếng động nào hết.

Ánh mắt của Thu Thi Khách rất kỳ dị, nhưng không một ai để ý tới cả.

Tử Y La Sát như đã không còn chịu đựng được, lạnh lùng nói:

- Khẩu đạo Phật giá xưng hô thế nào?

Lão ni nói:

- Tuyệt Thế Thần Ni!

Âm thanh vẫn rất lạnh lùng.

Chưa ai nghe nói danh hiệu này bao giờ.

Tử Y La Sát cau mày nói:

- Phật giá đến đây chẳng phải để can thiệp vào sự kiện này chứ?

Tuyệt Thế Thần Ni nói:

- Bần ni chính vì sự kiện này mà đến đây!

Tử Y La Sát mặt hơn biến sắc, sát khí đã hiện trên vẻ mặt lần nữa, lạnh lùng nói:

- Hình như người xuất gia không tiện nhúng tay vào sự kiện máu tanh này?

Tuyệt Thế Thần Ni tuyên đọc một câu Phật hiệu, nói:

- Ngã Phật lấy từ bi làm gốc, bần ni đến đây chỉ muốn hóa giải trận huyết kiếp này.

Tử Y La Sát cười lạnh lùng một tiếng, nói:

- Phật môn chú trọng nhân quả, kẻ gây nên nhân ác khó thoát nạn. Nếu Phật gia lấy từ bi làm tôn chỉ, vậy thì hãy tụng vài biến kinh cho số sinh linh này, siêu độ họ trước!

Tuyệt Thế Thần Ni nói:

- Thí chủ đã tạ tuyệt giang hồ từ lâu, giữ gìn chân như, chẳng tiện động sát khí lần nữa.

Tử Y La Sát nói:

- Phật gia chuẩn bị hóa giải bằng cách nào đây?

Tuyết Thế Thần Ni dần từng tiếng một nói:

- Xin thí chủ hãy dẫn niệm sát trước, khôi phục linh minh, sau đó cùng thương nghị biện pháp giải quyết.

Tử Y La Sát xếch ngược đôi lông mày nói:

- Người xuất gia vượt ra tam giới, không còn ở trong ngũ hành, nên thủ bốn phần của người xuất gia, xin mời vậy!

Tuyết Thế Thần Ni lại tuyên đọc một câu Phật hiệu, nói:

- Nếu thí chủ chấp mê, kiếp số rất đáng sợ, hãy sớm hồi đầu sẽ đến bến giác!

Tử Y La Sát bĩu môi nói:

- Đàm thiền thuyết pháp, xin đến nơi khác, bây giờ thì chẳng thích nghi chút nào, lời nói của ta cũng khá nhiều rồi, vì vị tình nguoi là người xuất gia, bằng không... hử!

Tuyết Thế Thần Ni lạnh lùng nói:

- Bằng không thế nào?

Tử Y La Sát kêu hừ một tiếng lạnh lùng nói:

- Xem nguoi là đồng bọn của họ đưa nguoi về tây phương cực lạc luôn.

Tuyết Thế Thần Ni nói:

- A Di Đà Phật, tội thay, tội thay!

Thình lình có một tiếng gầm hét nổi lên, Chúc Long vung kiếm tấn công vào người Ngô Hoằng Văn nhanh như chớp. Gã một mặt vừa muốn giết Ngô Hoằng Văn, mặt khác muốn khơi dậy trận huyết kiếp này.

- Muốn chết ư!

Tiếp theo tiếng gầm hét, Trần Gia Lân phi thân nhảy vọt tới, hai binh khí chạm vào nhau kêu cheng một tiếng, tức thì Chúc Long bị nạy lùi ra sau hai bước liền.

Nhóm cao thủ Bất Bại Ông cùng lúc hét to một tiếng, lượn mình lướt tới.

Chúng cao thủ Huyết Chương Quỷ cũng diễn ra thế chuẩn bị tấn công.

Thu Thi Khách phi thân nhảy tới, chặn ngay trước mặt Bất Bại Ông, trầm giọng nói:

- Người nên hồi đầu chứ, người chớ cậy vào Cương Thi công không chế khí huyết, người tưởng người không bại thật sao? Người đã bại vài lần rồi, nếu chấp mê chấp ngộ, trợ hổ tác ác và bán rẻ mạng sống cho Mẫu Đơn lệnh chủ tiếp, hôm nay tiểu lão nhi sẽ bảo người phí công mà chết, người có tin chăng?

Bất Bại Ông ngấn người ra tại chỗ, lão bị Thu Thi Khách lật tẩy, bất giác giật mình kinh hãi.

Trần Gia Lâm sực vỡ lẽ, tại sao Bất Bại Ông đã trúng kiếm nhiều lần mà không chảy máu, té ra lão cậy vào cương thi công không chế khí huyết. Nói như vậy lão đã bại dưới kiếm mình nhiều lần mà mình không biết thế thôi.

Bạn già Bất Bại Ông quái kêu một tiếng nói:

- Lão bất tử, người ta mới nói vài câu mà người đã hoảng sợ, hãy xem lão nương nào...

Thu Thi Khách lạnh lùng nói:

- Phu quân người vốn không phải là người gian ác, chính người xúi giục y làm ác mà thôi!

Túy Ông cười há há một tiếng, tiếp lời nói:

- Sợ vợ sợ đến đổi chẳng biết thị phi là gì cả, quả thực cũng đáng thương hại hết sức.

Ngay lúc này, trong hiện trường nổi lên một tiếng ùng, tất cả mọi người đảo mắt nhìn phía trước, chỉ thấy Tử Y La Sát đã lui ra khỏi chỗ đứng lúc nãy xa cả bốn năm thước, song chuông của Tuyệt Thế Thần Ni từ từ hạ xuống.

Tức thì cả hiện trường giật mình kinh hãi, vậy mà Tử Y La Sát không phải là đối thủ của lão ni này, thế thì công lực của lão ni cô chưa từng nghe nói tới tiếng tăm trên chốn giang hồ này đã đạt đến một cảnh giới không thể tưởng tượng.

Sắc mặt của Tử Y La Sát co rút biến dạng đến khó xem hết mức, bà ta luôn luôn nhìn bốn bề không ra gì hết, làm sao chịu được đả kích này, thế rồi phi thân nhảy về vị trí cũ, hai chân xuống tấn và giơ tay vẽ nhiều vòng tròn trên hư không từ chậm đến nhanh, không ai biết bà ta đang thi triển cú sát thủ gì cả.

Tuyệt Thế Thần Ni cũng bắt đầu vẽ vòng tròn trên không, nhưng là hướng đối nghịch với bà ta.

Động tác của hai bên y như tiểu hài nhi đang làm trò du hí, nhưng tất cả mọi người đều biết trò du hí này ắt là kinh thế động tục.

Sắc mặt của Trường Thiệt Thái Công nặng trĩu, từ từ lui ra phía sau, lão thoát vừa cất bước lui ra sau, nhóm người Điền Ông cũng theo sau thụt lui, lui một hơi đến thẳng một bên sân viện cách giữa hiện trường chừng ba trượng hơn. Điều này cho thấy rằng, sắp xảy ra tình huống không thể tưởng tượng.

Những người đứng sau lưng của Tử Y La Sát cũng từ từ lui ra sau hết.

Chỉ còn khoảng bảy, tám người bọn Bất Bại Ông và Thu Thi Khách đang đứng giăng co tại chỗ chưa lui mà thôi.

Trần Gia Lân là người đứng gần Tuyết Thế Thần Ni nhất, hắn cũng muốn lui ra sau, thế nhưng không cử động gì cả.

Liều Trần la lớn tiếng nói:

- Trần tiểu thí chủ, hãy đứng xa ra một chút nào!

Nàng vừa thốt ra câu này, xem như đã nhắc nhở số cao thủ đang đứng giăng co tại chỗ, họ bất giác cùng lui ra sau, thế rồi hai bên lại phân ranh rõ ràng lần nữa.

Tuyết Thế Thần Ni trầm giọng nói:

- Không ngờ thí chủ đã đặc truyền bí kỹ thần công của lệnh đường.

Sắc mặt của Tử Y La Sát trầm nặng không nói gì hết.

Trường Thiệt Thái Công nói:

- Năm xưa chính Tam Nhân Ma Bà, mẫu thân của Tử Y La Sát đã sử dụng môn Tạo Hóa thần công này hủy diệt Thiếu Lâm thập trưởng lão, gây nên võ lâm công phần...

Hai bên vẫn tiếp tục vẽ vòng tròn, thế nhưng nhanh đến đổi không còn thấy song chưởng của họ nữa.

Bấy giờ, tất cả mọi người đã cảm giác có một đạo cương khí vô hình ập vào người, hình như cả một không gian đang dao động.

A!

Tiếp theo tiếng gầm hét, kế đó là một tiếng nổ vang kinh thiên động địa, mặt đất rung động một hồi, tất cả những người có mặt tại hiện trường đã loạng choạng đảo người một cái, những miếng ngói trên nóc nhà hành lang chính điện kêu rầm một tiếng đánh rơi xuống cả một nửa, tất cả mọi người đều kinh tâm động phách hết.

Sau tiếng nổ vang tất cả trở nên im phăng phắc, hình như vũ trụ biến thành trống rỗng chẳng còn thứ gì cả.

Tại giữa hiện trường, đôi chân của hai người đã lút sâu vào sân đá cả nửa thước. Kinh người góm, thứ võ công này đã vượt hẳn mức tưởng tượng của thể lực.

Kêu Oa! Oa! Hai tiếng, kẻ đó Tuyết Thế Thần Ni và Tử Y La Sát cùng nhau ộc ra một bùm máu tươi.

Đây là một hiệp đánh quý khốc thần sầu, chưa từng nghe và chưa từng trông thấy trong võ lâm bao giờ.

Tử Y La Sát thở hồng hộc nói:

- Không ngờ hôm nay lại đụng phải địch thủ!

Tuyết Thế Thần Ni trầm giọng nói:

- Người xuất gia không nói lời hư dối, nếu như cách đây mười năm, bản ni không dám động thủ với thí chủ.

Tử Y La Sát cười cay đắng một tiếng, nói:

- Mười năm về trước ta cũng chẳng có thành tựu như vậy, sư thái đã sử dụng thiên công tối thượng trong Phật môn chẳng?

Tuyết Thế Thần Ni tuyên đọc một câu Phật hiệu, nói:

- Đúng thế, nhưng nguyện rằng bản ni có thể hóa giải trận oan kết này...

Mặt mày Tử Y La Sát biến sắc liên tục, sát khí trong ánh mắt thoáng hiện, sau đó lại ẩn mất, cuối cùng bà ta nghiêng răng nói:

- Vị tình sư thái ta đành chịu thôi!

Tuyết Thế Thần Ni chấp tay nói:

- Lành thay, cho phép bản ni được bắt mạch lệnh thiên kim một phen, biết đâu ngã Phật phù hộ năng khiến nàng phục hồi cũng nên.

Hai mắt Tử Y La Sát bỗng sáng ngời, nói:

- Vậy thì nhờ sư thái xuất thánh thủ hồi xuân hộ!

Nói xong, bà ta khẽ vẫy tay một cái. Tức thì hai thiếu nữ áo xanh đỡ Lương Tiểu Ngọc bước tới trước, Tử Y La Sát giao tay đỡ ái nữ, ra hiệu hai tỷ nữ lui ra sau, hai mắt bà ta tia ra thần tình từ ái, khác hẳn với con người lúc nãy, tình mẹ là một tình thương thánh thiện vĩ đại nhất trên thế gian, không có bất cứ thứ gì có thể so sánh được cả.

Chẳng hay Tuyết Thế Thần Ni năng khiến Lương Tiểu Ngọc hồi phục thần trí chẳng?

Tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn vào giữa hiện trường.

Sắc mặt Tuyết Thế Thần Ni không còn lạnh lùng nữa, mà đã trở nên trong trẻo, bà ta tiến tới đặt tay bắt mạch Lương Tiểu Ngọc một lát.

Lương Tiểu Ngọc lại lăm bắm một câu rằng:

- Kiểm cùn... kiểm cùn...

Thiếu ni Liễu Trần từ từ bước vào giữa sân, Trần Gia Lân và Ngô Hoàng Văn cũng theo sau bước tới luôn.

Bấy giờ Tuyết Thế Thần Ni đang khám xét các mạch Tử Y Tiên Tử.

Mồ hôi trên trán Tử Y La Sát toát ra lấm tấm.

Thình lình...

Tuyết Thế Thần Ni la hét một tiếng:

- A! Thủ pháp cay độc gớm!

Nói xong, lão giơ hữu chưởng đặt lên đỉnh đầu Lương Tiểu Ngọc, sau đó từ từ rút tay ra, khi bàn tay rút lên tới chỗ cách đỉnh đầu khoảng ba, bốn tấc, lão trầm giọng hét to một tiếng:

- Xong rồi!

Dứt lời, lật ngược bàn tay ra, té ra trong lòng bàn tay hút được một cây kim sắc vàng dài độ một tấc ra.

Tử Y La Sát hốt hải nói:

- Đây là cái gì thế?

Tuyết Thế Thần Ni khẽ gật đầu thở dài một tiếng, nói:

- Lòng người thật đáng sợ, khoa này gọi Kim Châm Tiêu Thần thuật, nếu như chẳng hóa giải được, tối đa lệnh thiên kim chỉ sống thêm nửa năm mà thôi.

Hai mắt Tử Y La Sát lại tia ra luồng sát khí kinh người, chăm chăm nhìn vào mặt Trần Gia Lân hỏi:

- Đây là kiệt tác của ai vậy?

Trần Gia Lân nói:

- Tại sao không hỏi lệnh điệt Chúc Long đi?

Tử Y La Sát ngoái cổ nhìn ra sau, tất cả quần hùng cũng đảo mắt nhìn theo, mới hay Chúc Long và bọn Bất Bại Ông đã lẳng lặng rút lui lúc nào mà không ai hay biết gì cả.

Vì sự chú ý của mọi người thấy đều tập trung vào người Lương Tiểu Ngọc, nên chẳng có một ai để ý họ hết.

Tử Y La Sát cảm phần dậm chân, nói:

- Súc sinh này...

Bà ta giận đến đổi nói chẳng lên lời nữa.

Lương Tiểu Ngọc chuyển động cặp mắt kinh ngạc, ấp úng nói:

- Việc gì... xảy ra thế? Mẹ, sao mẹ lại...

Tử Y La Sát ôm ái nữ vào lòng, hai mắt lóng lánh ngập lệ nói:

- Lạy trời Phật, này con, con đã... bình phục rồi!

Lương Tiểu Ngọc vẫn ngăn người đảo mắt quét nhìn xung quanh tiếp, bỗng nhiên cô ta vùng khỏi tay mẫu thân, tiến lên hai bước, đối diện với Ngô Hoàng Văn nói:

- Ngô ca ca, chàng cũng có mặt tại đây, việc gì đã xảy ra thế, ta chẳng hiểu gì hết?

Mặt mày Ngô Hoàng Văn ửng đỏ, nhất thời chẳng biết nói thế nào đây?

Lương Tiểu Ngọc bước bình quen từ nhỏ, cô ta bất kể mọi người đang đứng ở bên cạnh, đã la lớn tiếng nói:

- Hãy nói cho ta nghe nào, tại sao đứng im lặng như thế?

Tử Y La Sát đưa mắt chăm chăm nhìn ngó Ngô Hoàng Văn giầy lát, lẳng lặng gật đầu biểu thị rất hài lòng.

Ngô Hoàng Văn ấp úng nói:

- Tiểu Ngọc, vì ngươi mà suýt nữa diễn ra trận thảm kịch không thể lường được, ta cũng... chẳng biết nói thế nào trước đây...

- Ngươi cứ từ từ nói đi?

Ngô Hoàng Văn bình tâm định thần nói:

- Ngươi còn nhớ sự việc đã xảy ra trong lữ điểm tại tiểu trấn hôm trước chẳng?

Lương Tiểu Ngọc chớp nháy đôi mắt một cái, nghiêng đầu suy nghĩ giầy lát, nói:

- Ô! Để ta nghĩ xem nào... tối hôm đó, ta và Nguyệt Quế vừa ngã lưng lên giường nằm nghỉ, bỗng nhiên cửa phòng mở tung ra, xuất hiện hai người bịt mặt, ta chưa kịp lên tiếng, đã cảm thấy toàn thân tê liệt và mất hết sức chống cự, lúc đó ta biết đã trúng phải một loại ám khí cực nhỏ, sau đó... sau đó mất hết tri giác, đến bây giờ...

Ngô Hoàng Văn nói:

- Vậy người cứ lẩm bẩm nói kiểm cùn mãi có nghĩa là sao?

Lương Tiểu Ngọc lại trầm tư giây lát, sau đó nói:

- Hình như có ai dạy ta nói thế, chính ta cũng chẳng biết tại sao...

Ngô Hoàng Văn gật đầu nói:

- Được, để ta thuật lại mọi việc cho người nghe một phen!

Thế rồi Ngô Hoàng Văn mang tất cả mọi việc diễn biến thuật lại cho cô ta nghe.

Nghe kể xong, Lương Tiểu Ngọc cảm phần hỏi:

- Chúc Long đâu rồi?

Ngô Hoàng Văn đáp:

- Lúc này gã còn ở đây, gã vừa lẩn trốn chẳng bao lâu!

Lương Tiểu Ngọc nghiêng răng kêu ken két nói:

- Ta phải đích thân giết gã mới được.

Tử Y La Sát nói:

- Hải nhi, mọi việc có mẹ giải quyết, con hãy sang đây cảm tạ ơn cứu mạng của Thần Ni trước nào!

Lương Tiểu Ngọc quay người qua, hướng về Tuyết Thế Thần Ni, quỳ hai gối xuống. Tuyết Thế Thần Ni khẽ khoát tay dùng chân khí đỡ cô ta lên.

Lương Tiểu Ngọc bỗng thấy công lực mình không còn chút nào, buột miệng kêu lên hốt hải:

- Công lực của ta...

Tuyết Thế Thần Ni nói:

- A Di Đà Phật, tiểu thí chủ chó bi thương quá thế, giang hồ hung hiểm, chẳng đi con đường này cũng là việc tốt thôi.

Lương Tiểu Ngọc ngăn người trong giây lát, bỗng nhảy vào lòng mẫu thân, khóc òa lên nói:

- Mẹ, con không muốn sống nữa!

Tử Y La Sát vuốt ve mái tóc con, nói giọng ôn tồn:

- Này con, để từ từ mẹ sẽ tìm cách chữa trị cho!

Lương Tiểu Ngọc quay người nhìn Ngô Hoàng Văn nói:

- Ngô thiếu hiệp, ta vừa xấu... vừa mất hết công lực, chúng ta... chớ gặp nhau làm gì nữa.

Dứt lời, hai mắt long lánh ngập lệ.

Ngô Hoàng Văn suy nghĩ giây lát, sau đó trầm tĩnh nói:

- Tiểu Ngọc, nếu lệnh đường... bằng lòng, ta không rời khỏi nàng nữa.

Hai bên khóe mắt Lương Tiểu Ngọc nhỏ xuống hai giọt ngấn lệ, thế nhưng trên khuôn mặt đã lộ vẻ cười thật tươi.

Chỉ thấy cô ta giơ tay bấu vào mặt, mọi người trông thấy thế bất giác lấy làm ngạc nhiên, kể đó có một lớp mỏng giống màu sắc da thịt tróc ra, sau đó cô ta bỏ tay xuống và ngược đầu lên.

A!

Tất cả mọi người đồng thanh kêu lên một tiếng, hình như cô ta đang làm ảo thuật, tức thì một gương mặt xinh đẹp hiện ra trước mặt mọi người, té ra bộ mặt xấu xí là do cô ta hóa trang ra, quả thực không hổ thẹn với danh xưng Tử Y Tiên Tử chút nào cả!

Ngô Hoàng Văn cảm động đến toàn thân run lẩy bẩy, suýt nữa y không dám tin rằng đây là sự thật.

Trần Gia Lân sực vỡ lẽ, chẳng trách gì Chúc Long không chịu buông tay.

Hắn bất giác đảo mắt nhìn sang bên đây, tức thì một cảnh tượng kỳ dị hiện ra trước mắt, chỉ thấy Tuyết Thế Thần Ni và Thu Thi Khách đứng đầu mặt nhìn nhau, không ai mở miệng nói gì hết.

Hình như Tuyết Thế Thần Ni rất xúc động, gương mặt lạnh lùng chẳng có tình cảm như mọi khi, thế mà bây giờ lại co rút lia lịa, thần tình họ rất phức tạp và khí hình dung hết sức, mặt mày Thu Thi Khách râu ria xồm xoàm, chỉ để lộ ra hai mắt, thế nhưng nhãn thần lão cũng quái dị hết sức, không ai biết lão đang suy nghĩ gì cả.

Trần Gia Lân bất giác đi sang hướng hai người.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>